

DRAGOMIR DUMITRACHE: Fără îndoială că aveți talent. Dar la fel de neîndoielnic este faptul că trebuie să învățați nu numai cum se scrie teatru, dar chiar cum se scrie ortografic.

După optsprezece ani este o însăilare destul de subțirică, cu prea multe fire, care, după neverosimile rătăcirii, se reînoadă prin la-fel-de-neverosimile coincidențe. Țesătura dramatică — foști combatanți care se reîntîlnesc după „n” ani — e, din capul locului, o țesătură uzată (cel puțin în felul în care încercați să o înfiripați dumneavoastră). Tabloul 1 prezintă anarhic aspectele luptei antifasciste, iar felul în care comuniștii iau legătura cu cei doi tineri contravine legilor conspirativității. Neverosimil apare și momentul final, iar vorbirea eroilor, familiar-golănească, îl pigmentează dezagreabil. Angajarea Anei (tabloul 2) — simplistă și neverosimilă. Un moment care (simțim!) vă place cu precădere — relatarea izbucnirii Anei în fața președintelui comisiei de examinare — nu este nici pe departe admirabil. Tabloul 3 se bălăcește în melodramă, sau se scufundă în tenebre (așteptarea tatălui și, respectiv, nararea dublei crime a lui Eugen). Tabloul următor aduce personaje la care pedalați pe datele exterioare (Codan). Între timp, pînă în final, structura personajului Ana se strică din ce în ce (în ciuda afecțiunii dumneavoastră), devenind din cale-afară de atoaștești și, implicit, de didactico-agresiv. Cortina cade peste un „happy end” ieftin, cu poante de cea mai proastă calitate.

În primele cuvinte, v-am remarcat talentul. Se împacă o atare afirmație cu puzderia de imputări aduse textului? Considerăm că da. Și considerăm asta ținînd seama de extrema dumneavoastră tinerețe, de cei 18 ani neîmpliniți — și mai cu seamă de un anumit neastîmpăr creator care irupe din paginile caietului învelit școlărește în hîrtie albastră. Deno-

tați o receptivitate robustă față de manifestările noului, vedeți oamenii dinamic, acționînd, perfecționîndu-se reciproc.

Fațete opuse prezintă *O poveste de demult*. Ne aflăm într-o lume imaginară, în care vă mișcați cu o dezinvoltură și o candoare care ne-au cucerit. Replica alunecă bine, construcția dramatică e destul de precisă, sînt unele infuzii lirice de bună inspirație. Asta nu împiedică coexistența cu o întreagă harababură a lexicului, asta nu stăvilește invazia momentelor cu flexiuni de logică (riscata părăsire a regelui Paul în mîinile lui Abdulah Albarduh, atacul flotei travestite, cutezanța regelui de a se înfățișa singur la porțile cetății și coincidența întîlnirii cu solul etc.), dar nu acesta este sentimentul dominant al cititorului, ci acel al pătrunderii într-o lume aburoasă, personală și plină de farmec.

Dumneavoastră nu știți cum se scrie corect nici „șafod”, nici „extinctor”, mutați verbele la persoana a doua plural, nu ați observat nici pînă acum că indicațiile de paranteză se scriu la timpul prezent și nu la imperfect, iar că distribuțiile nu înșiră numele ca la catalog, dar aveți har. Deocamdată, anii minimi pe care-i aveți scuză cusururile și subliniază calitățile. Trebuie să munciți mult, să citiți mult teatru și să rupeți multe manuscrise pînă veți ajunge acolo unde — se pare — că puteți și meritați să ajungeți. Nu vă limitați însă la camera de lucru. Continuați să priviți cu ochi mari viața din jur — scrieți, și scrieți-ne.

DANIEL TEI: Lucrări inegale. Una dintre ele — *Nu vreau să dansez* — are calitate. Celelalte au o ostentație chinuită, prezintă personaje monstruoase în conflict cu eroi ultraalbi. Un vînt lozincard adie printre pagini, iar în finaluri se iscă adevărate furtuni, în care eroii negativi provoacă hecatombe. Măcelul ultim e prezent în ambele piese, după cum în ambele, principalul personaj negativ (Buzatu sau Giorgio), în fața armelor întinse, încearcă să scape improșcînd cu minciuni personajul feminin abia venit etc.

Față de *Nu vreau să dansez*, ambele lucrări par niște Calibani. *Nu vreau să dansez* certifică o înțelegere mult evoluată și, de aceea, rămîne în studiul colegiului de redacție.

Mihai Dimiu